Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1922 | 1. AARGANG

Jordens skabelse.

Av ældste *Emil Evensen,* Narvik.

Skabelseshistorien, saaledes som den er fremstillet i Bibelen, synes at ha fremkaldt temmelig mange, høist forskjellige meninger om tiden naar, og maaten hvorpaa denne frembringelse foregik. Det skal indrømmes, at beretningen om skabelsen som den er fremstillet i Bibelen gir grund til meningsforskjel, og uten de senere givne aabenbaringer vilde vi sikkert fremdeles svære i adskillig uvidenhet angaaende dette meget vidtløftige emne.

Det hævdes fra videnskabelig kilde, at jorden er millioner av aar gammel, idet der efter de fremsatte paastande gis talrike geologiske undersøkelser som støtter saadanne antagelser.

Hvad jordens virkelige alder angaar, kommer disse antagelser aldeles ikke i strid med den bibelske skabelseshistorie, eftersom ingen vet, hvor langt tidsrum der hengik, fra den periode som er betitlet «i begyndelsen», og indtil den tid da «der opgik en damp av jorden og vandede hele jordens overflate». (Abrahams bok 5, 6). Kanhænde jorden allerede hadde eksistert i lang, lang tid som en klode i «det uendelige rum» dengang Herren «vandede hele jordens overflate», hvorefter han dannede mennesket, som han senere satte i Edens have for at dyrke og bevare den.

Angaaende beretningen i 1. Mosebok 1. og 2. kap., hvorav fremgaar at mennesket blev skapt 2 ganger, tillikemed enhver plante, busk og urt, da er forholdet dette, at alt blev skapt aandelig, før det fremkom i sin «naturlige» stilling paa jorden.

I den «Kostelige perle» 3, 4—5 læser vi følgende angaaende den aandelige skabelse som omtales i 1. Mos. 1. kap.: «Og nu sier jeg dig, at disse er himmelens og jordens oprindelser, der de skaptes paa den dag, da jeg, den Herre Gud, skapte himmelen og jorden. Og enhver plante paa marken, *førend* den kom i jorden, og enhver urt paa marken, før den vokste frem; ti jeg, den Herre Gud, skapte alle ting, hvorom jeg har talt, *aandelige,* før de blev naturlige paa jordens overflate.»

Hvis vi vil merke os den rækkefølge hvori skabelsen foregik, blir vi opmerksomme paa, at under den aandelige skabelse blev mennesket skapt sidst, mens det under den timelige skabelse — da «Guderne kom ned og ordnede disse ting som de hadde raadslaget om» — blev dannet før noget andet av det som senere fremkom paa jorden. (Se Abrahams bok 5. kap.).

Det hele stiller sig meget forstaaelig, naar vi indrømmer den store sandhet, at alt har eksistert før det fremkom i sin naturlige stilling paa jorden, idet mennesket saavelsom markens blomst og jordens øvrige frembringelser har hat en foruttilværelse i sine bestemte sfærer og inden sine avsatte grænser, inden det spiret og vokste frem paa jordens overflate.

Som bekjendt har den opfatning gjort sig gjældende i aarhundreder, at jorden er begyndelsen av Faderens store og uendelige skaberverk, og at vor klode er midtpunktet for al denne beundringsværdige og storartede skjønhet, som vi ser paa himmelens firmament en klar og skyfri aften.

Allerede for snart 100 aar siden fremkom profeten Joseph Smith med den paastand, at denne opfatning var feilagtig, idet han gjennem sine profetiske lærdomme og oversættelser godtgjorde, at vor klode indtar en underordnet stilling i den uendelighet av riker og systemer som eksisterer i rummet. I Abrahams bok 3. kapitel læses følgende:

«Og jeg saa stjernene, at de var meget store, og at en av dem var nærmest ved Guds trone, og der var mange store stjerner i nærheten av denne.

Og Herren sa til mig: «Disse er de styrende stjerner, og navnet paa den store er Kolob, fordi den er mig nær; ti jeg er Herren din Gud; jeg har sat *denne* til at styre alle dem, som hører til den samme orden som den, hvorpaa du staar.»

Uagtet denne fremstilling var høist fornuftig, var der utallige som opponerte, og ikke vilde gjøre sig av med den tidligere opfatning om vor jord som alle tings midtpunkt.

Tiltrods herfor synes de astronomiske grundsætninger nu at peke den vei, at vor jord ubetinget er en liten og underordnet planet i verdensrummet, og at den lar sig lede og regjere av andre, hundrede ganger større stjerner, der ifølge alle fornuftgrunde er bebodd av intelligente fornuftvæsener.

I dette spørsmaal kommer de senere givne Herrens ord os til undsætning, idet det heter, «at ved ham og formedelst ham og av ham er *verdenerne* blevne til og skapte, og *deres indvaanere* er avlede som sønner og døtre av Gud.» Pak. 76, 24.

Spørsmaalet om tiden for solens og stjernenes skabelse i henhold til den beretning som gis i 1. Mos. 1, 14—19, hvilken gir den opfatning, at jordens dannelse fandt sted før noget andet fremkom, har bragt adskillig forvirring i manges hjerner. Men saken stiller sig meget letfattelig, naar vi erindrer, at denne omtalte beretning fremstiller den forutgaaende aandelige planlæggelse eller skabelse av de ting som senere blev synlige fra jorden.

Solen og maanen og stjernene var nok blit skapt paa et tidligere stadium, men var ikke blit synlige paa vor klode før den av Herren bestemte tid. Da han lot «mørket som svævede over avgrunden» borttas.

Guds skaberverk ophører aldrig, og forsaavidt kan astronomenes lære om nye stjerners opdukken meget godt antas, idet Herren har mange flere sønner og døtre end denne jords, som gjennem en jordisk prøvestand vil faa leilighet til at erhverve kundskaper og erfaringer, hvor-

igjennem de tilsidst vil naa den fuldkommenhet som han selv nu besidder, og bli skapere av riker og systemer som de efterhaanden vil bli guder over.

Dette er en filosofi som meget godt kan forsvares baade fra fornuftens og skriftens side, og hvad andet er vel Skaberens ønske end efterhaanden at bibringe sine sønner og døtre den intelligens og skabermagt han selv besidder.

Hvad ellers mente vel Frelseren, da han til sine disciple sier følgende ord, der er værd al opmerksomhet: «Værer derfor fuldkomne, likesom eders Fader i himmelen er fuldkommen.»

Isolation.

Av *S. A. Kristiansen,* Trondhjem.

Rektor ved Den tekniske Høiskole, Trondhjem, behandlet i sin sidste immatrikuleringstale, hvor farlig det var at bli isolert. Han mente i dette tilfælde høiskolens lærere som ikke stod i den nødvendige kontakt med industrien, for at videnskap og industri kunde staa hinanden bi og derved utvikles. Isolation betyr jo, at ikke komme i berøring eller kontakt med noget eller nogen. Det motsatte er naturligvis en meget livlig og stadig forbindelse.

Isolation (og derved naturligvis ogsaa det motsatte) har hat og har en overmaade stor betydning baade i det religiøse og materielle liv.

Dette spørsmaal har ogsaa hat stor indvirkning baade paa det enkelte individ og paa verden i det hele.

La os nu først forsøke at se litt paa det rent materielle.

Den gang kommunikationsmidlene stod langt tilbake, levet folk mere for sig selv, de var mere isolerte som man sier. Dette gjaldt baade de enkelte landsdeler, det hele land og landene sig imellem.

Oplysning og videnskap, handel og industri stod derfor ikke særlig høit, før menneskene kom bedre i kontakt med hinanden.

De moderne og stadig forbedrede kommunikationsmidler har derfor været en vigtig faktor til at bryte denne isolation.

Menneskene har ogsaa til alle tider, med eller mot sin vilje, arbeidet mot isolationen. Men er da dette stadige liv og samkvem nødvendig? Er da ikke enhver sig selv nok? Hvad er det som gjør det ensomme fængsel saa avskrækkende baade for forbryderen og menneskene forøvrig?

Jo, ved siden av forbryderens vaagnende samvittighet er det netop isolationen fra verden og menneskene.

Forsøk at tænke Dem selv uten at se andre mennesker eller samtale med dem? Tænk Dem verden 1 maaned uten kommunikationer?

Hvad er det som samler de fleste mennesker i foreninger og sammenslutninger? Hvorfor sender forretningsmanden ut sine reisende? Hvorfor utdeles der stipendier?

Jo, det er netop frygten for at la sig isolere eller bli isolert.

Mange lignende spørsmaal kunde opstilles, men for ikke at gjøre det for langt skal vi se litt paa den anden del.

Skaberen selv forstod isolationens daarlige egenskaper, naar han sier: «Det er ikke godt at mennesket er alene.» Naar vi tænker paa profetene ned gjennem tidene, saa stod de i en meget livlig forbindelse baade med sin Gud og sine medmennesker. Det var netop dette som gjorde dem til hvad de var.

Kristus selv var engang ræd for at bli isolert, idet han roper til sin Fader: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt mig?» Vi faar indtryk av, at han roper dette i sin største angst. Saa bange var Guds Enbaarne for at bli isolert fra himlens og jordens skaber. Gjennem hele sit liv stod han i den intimeste kontakt med sin Fader gjennem sine bønner.

Det er denne nære samkvem med Gud som er de kristnes høieste maal og vi skal heller ikke glemme, at samkvemmet med sine kjære slegtninger og venner ogsaa gjør denne høieste grad av herlighet saa eftertragtet, da de derved kan frydes i hinandens selskap.

Kristus sier: «Fader, jeg vil at der hvor jeg er skal og de være, som du har git mig, for at de kan se din herlighet.

Det er en frygtelig tilstand et menneske er kommet i, naar det mener sig isolert baade fra Gud og mennesker. Hvad det gjælder for hvert enkelt individ og den hele kristenhet er derfor ikke at la sig isolere fra sin Gud og skaber.

Dette kræver en stadig kamp og har ogsaa verden i en længere tidsperiode været isolert fra sin Gud paa grund av sit daarlige levnet. Naar saadant sker staar det ikke godt til, hverken med den enkelte eller den hele kristenhet. Denne isolation er imidlertid nu brutt og det gjælder for ethvert individ at komme i kontakt med Skaberen og holde den vedlike. Og det er denne holden vedlike som har saa let for at glemmes, men det skal ikke saa meget til for at isolere sig. Naar man undlater at besøke sine møter er man kommet noksaa langt paa isolationens vei. Det er dette samkvem og denne belærelse, som er en mægtig faktor til at holde kontakten vedlike.

Naar man ophører med sine bønner, arbeider man paa sin egen isolation.

Bønnen gjør en sikker og rolig. Samkvem øker ens forstand og bringer en mere kundskap og lys om himmelske og jordiske ting. Isolation er oplysningens fiende!

Høstkonferansen i Bergen 1922.

Konferansen aapnedes lørdag 14. oktober kl. 8 aften, under ledelse av konferansepræsident Oluf K. Karlsen, med salmen: «Fader vor paa himlens trone.» Bøn av missionspræsident August S. Schow. Fortsattes med salmen: «Atter kraftig saltes jorden.» Hvorefter præsident Karlsen ønsket velkommen.

Forstander Lars Birkeland avla rapport for Haugesunds gren, bar sit vidnesbyrd og opmuntret søskende til trofasthet.

Ældste Hans Heggen talte om «evangeliets egthet og kjendetegnene paa Jesu Kristi Kirke». Til avveksling blev sunget salmen: «Stor Herren er».

Forstander for Stavanger gren, Sverre Jensen, talte om «Den Helligaands kraft».

Ældste Hilmar Bjørndal talte om «Vort ansvar». Den sidste taler var præsident August S. Schow, der talte om «nødvendigheten for menneskene at adlyde evangeliet».

Tilslut blev sunget salmen: «O, du Zion i vest». Taksigelse av ældste Erastus Johnsen.

Søndagsskolens konferansemøte søndag 15. oktober kl. 10½ fm. blev ledet av præsident Oluf K. Karlsen og aapnedes med sangen: «Vær velkommen». Bøn av br. Hilmar Bjørndal. Efter at sangen: «Jeg tjener Gud» var sunget og præsident Karlsen hadde ønsket velkommen, blev rapport for Haugesunds søndagsskole avlagt ved br. Anton Birkeland, for Stavangers søndagsskole ved forstander Sverre Jensen, for Bergens søndagsskole ved præsident Oluf K. Karlsen, der samtidig foreslog at avløse forskjellige brødre i forskjellige stillinger i Bergens konferanses søndagsskolers bestyrelser med ære og tak og indsætte andre i de ledige pladse og at opholde i tro og bøn søndagsskolene saaledes som de nu blev organisert, hvilket blev enstemmig vedtat.

Et program blev utført av barnene som var smukt og inspirerende at lytte til.

Tilslut talte missionspræsidenten om «tobakkens skadelige indflydelse paa barn saavelsom paa voksne». Hvorefter sangen: «Ventende paa høstens meier», blev sunget. Taksigelse av br. Martin Halvorsen.

Konferansemøte søndag efterm. kl. 4, ledet av præsident Oluf K. Karlsen, aapnedes med salmen: «Fader vor i himlen». Bøn av br. Anton Birkeland. Fortsattes med salmen: «Led os frem».

Forstander Sverre Jensen avla rapport for Stavangers gren og præsident Oluf K. Karlsen for Bergens gren.

Missionspræsident August S. Schow foreslog til ophol-

delse i tro og bøn kirkens generalautoriteter. Som præsident for den europæiske mission David O. Mc.Kay, som præsident for den norske mission August S. Schow, som præsident for Bergens konferanse Oluf K. Karlsen, som konferansesekretær Clara Hjørnevik, som missionærer ældstene Hans Heggen og Hilmar Bjørndal. De stillede forslag blev enstemmig vedtat.

Præsident Karlsen foreslog at avløse med ære og tak forskjellige brødre i forskjellige stillinger i Bergens konferanse og indsætte andre i de ledige pladse og opholde i tro og bøn brødre og søstre i deres respektive stillinger. Forslagene blev enstemmig vedtat.

Ældste Sverre Jensen blev derefter hæderlig avløst som missionær med tilladelse at reise til Zion. Til avveksling blev sunget salmen: «Kjærlighet er lysets kilde.»

Følgende brødre blev kaldt paa at bære sine vidnesbyrd: Anton Birkeland, Andreas Sjøbakken, Martin Halvorsen og Erastus Johnsen.

Møtet sluttedes med salmen: «Se et land». Taksigelse av ældste Hans Heggen.

Konferansen fortsattes søndag aften kl. 7 med at koret sang: «Lader Guds aands stille hvisken». Bøn av ældste Hilmar Bjørndal. Fortsattes med at koret sang: «Ydmyg med ærbødighet».

Ældste Erastus Johnsen talte over emnet: «Den Helligaand». Koret sang til avveksling: «Jeg vet at Gud vil høre mig».

Missionspræsident August S. Schow talte over emnet: «Myndighet». Koret sang tilslut: «Mesias han kommer». Taksigelse av br. Martin Halvorsen.

Grensmøte mandag 16. oktober kl. 8 aften aapnedes med salmen: «Lover din herre». Bøn av ældste Sverre Jensen. Fortsattes med salmen: «Jeg vet paa hvem jeg bygger».

Præsident Karlsen oplyste møtets hensigt og foreslog at avløse med ære og tak forskjellige brødre og søstre i forskjellige stillinger i Bergens konferanses ungdomsfor-

eningers bestyrelser og indsætte andre i de ledige pladse og opholde i tro og bøn, de kvindelige hjælpeforeninger og ungdomsforeninger i Bergens konferanse saaledes som de nu blev organisert. Alle stillede forslag blev enstemmig vedtat.

Følgende avla rapporter: Søster Nikoline Pettersen for den kvindelige hjælpeforening i Haugesund, forstander Sverre Jensen for den kvindelige hjælpeforening i Stavanger, søster Anna Smestad for den kvindelige hjælpeforening i Bergen, br. Anton Birkeland for ungdomsforeningen i Haugesund, br. Sverre Jensen for ungdomsforeningen i Stavanger, søster Clara Hjørnevik for unge damers forening i Bergen og præsident Oluf K. Karlsen for unge mænds forening i Bergen.

Til avveksling blev sunget salmen: «Kom Hellige».

Br. Gustav Risan bar vidnesbyrd om at Gud aabenbarer sig likesaa sikkert i vore dage som han gjorde i fordums dage.

Missionspræsidenten sa tilslut nogen bemerkninger om tiende, opmuntret søskende at arbeide for «Morgenstjernen»s utbredelse og at opfylde sine pligter i Guds love.

Mødet avsluttedes med salmen: «Pris Gud». Taksigelse av br. Lars Birkeland.

Konferansen avsluttedes med fest tirsdag aften. Der var god bevertning og et godt program blev utført.

Ivar Fløisand,
grenskriver.

Som planter aapner sig for solen, saaledes aapner barnesjælen sig for kjærligheten.

Ethvert av kvindens skridt til uavhængighet er tillike et skridt til at gjøre manden fremmed for hende.

Din ven har en ven, og din vens ven har ogsaa en ven: Vær forsigtig i din tale!

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Efter Stefanus' martyrdød og paa grund av forfølgelsen, som derefter fulgte, blev nogen disciple adspredt saa langt borte som til Antiokia, hvorhen Barnabas blev sendt for at organisere en menighet, og her var det, at disciplene første gang mottok navnet kristne. (Ap. Gj. 11, 26.) Det var Barnabas som først introducerte Paulus for de øvrige apostler og bortryddet den mistro som næredes imot ham. Siden, da Paulus levet et tilbaketrukket liv i sin fødeby Tarsus, opsøkte Barnabas ham og tok ham med sig til Antiokia. At faa indflydelse paa denne store tilbakeholdne og følsomme sjæl, at arbeide med ham, ja selv at indta en underordnet stilling under ham, tilkjendegav baade visdom og humanitet, og det er hvad Barnabas gjorde for Paulus.

Saulus, senere latinisert til Paulus, blev født i Tarsus i Sicilien i det tiende eller tolvte aar efter vor tidsregning. Paulus' far hadde til hensigt, at han skulde bli en religiøs lærer, men overensstemmende med den tids skikke lot han ham ogsaa lære et haandverk, ved hvilket han senere forsørget sig selv uten at bli en byrde for kirken. I en tidlig alder kom han til Jerusalem og frekventerte ældste Gamaliels skole.

Denne Gamaliel var en av de mest lærde mænd i Jerusalem, og den unge Paulus blev snart en leder i Samfundet. Dette er bevist ved den stilling som han indtok ved Stefanus' død. Paulus var liten av vekst, noget foroverbøiet, og da han var i 50-aars-alderen, var hans haar ganske tyndt, og han var næsten skaldet. Hans ansigt var blekt og tildels skjult av et mørkt skjæg. Han hadde ørnenæse, hans øine var gjennemtrængende og øienbrynene busket. Der sies, at han besat et av disse fremmede ansigtstræk, som skjønt ganske ordinært, dog antok en dyp glans og høihet, naar det opklaredes av en sindsbevægelse. Paulus var en mand av stor forfinelse og utsøkt adfærd; hans brever viser, at han besat en usedvanlig intelligens, der

formet hans ophøiede stemninger til ytringer av stor skjønnhet. Ingen korrespondanse fremviser større omhyggelighet, finere tankeschattering eller en mere elskværdig fremstilling. Hvilken besjælelse! Hvilket væld av henrivende ytringer! Hvilken simpelhet! Det er let at se, at han besat en dannet, alvorlig og hengiven mands karakter.

Simon eller Peter, som han senere kaldtes, var en søn av fiskeren Jonas. Han bodde i Kapernaum paa kysten av den Galilæiske sjø, hvor han drev sin faders haandtering. Hans broder Andreas, som hadde været en av Johannes den døpers disciple, førte ham først til Jesus, som beskikket ham til menneskefisker. Han var et av vidnerne til forklarelsen paa berget Tabor og til Frelserens sjælekval i Gethsemane have; han var øiensynlig lederen iblandt de fordums apostler. Paa de fire steder hvor der er git en fortegnelse over de tolv, nævnes han altid først, og mange andre steder nævnes han som den ledende taler. I Peters karakter har vi en forunderlig kombination av store naturlige talenter og dyder blandet med en forunderlig svakhet. Denne apostel var forskjellig fra de andre elleve ved et ivrig og sangvinsk temperament og en aapen, skarpsindig, praktisk natur. Han var altid rede til at gi et uforbeholdent svar, til at underrette og til at handle. Hans ubesindige karakter ledet ham ofte til at overvurdere sine kræfter, til at stole for meget paa sig selv, og til i farens time at gi efter for motsatte indtryk. Saaledes ser vi, at til trods for hans almindelige standhaftighet og glæde i bekjendelsen av sin tro fornegtet han virkelig Frelseren ved forhøret i Kaiphas' palads. I lærdom stod han tilbake for Paulus og i kjærlighet for Johannes, men han besat i høi grad inspirationens gave, der satte ham i stand til at handle med færdighet og bestemthet.

Apostlen og evangelisten Johannes var en søn av Zebedæus og broder til Jakob. Hans moder var en av de kvinder, som understøttet Jesus med deres eiendele, og som gik til graven paaskemorgen og medbragte vellugtende salver til Jesu legeme. Johannes eiet selv et hus i Jerusalem, i hvilket han mottok Frelserens moder efter

opstandelsen. Han var den eneste av apostlene, som var tilstede ved korset, og til ham var det, at Jesus betrodde sin moders omsorg. (Johannes 19, 26—27.) Nicephorus beretter, at Maria vedblev at bo i Johannes' hus indtil hendes død, der indtraf omtrent 14 aar efter korsfæstelsen. Derefter reiste han til Efesus for at præsidere over den derværende menighet. Her skrev han evangeliet og epistlene, som bærer hans navn. Under keiser Domitians regjering blev han kaldt til Rom, hvor han blev dømt at lide døden i et kar med kokende olje. Han undslap derfra ved et mirakel likesom de tre hebræere, der blev kastet i den gloende ovn. Senere hen blev han landsforvist til den ensomme klippeø Patmos, hvor han mottok den forunderlige historiske profeti angaaende kirkens kampe og deres overvindelse, som kaldes apokalypsen eller aabenbaringen. I det første kapitel sier han: «Jeg, Johannes, som og er eders broder og meddelagtig i trængselen og i riket og i Jesu Kristi taalmodighet, var paa den ø som kaldes Patmos, for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld.»

Da Peter spurte, paa hvilken maate Johannes skulde lide døden, svarte Frelseren: «Dersom jeg vil, at han skal bli indtil jeg kommer, hvad angaar det dig?»

Derved kom det sagn ut iblandt brødrene: «Denne discipel dør ikke.»

Peter, Jakob og Johannes var de utvalgte iblandt de utvalgte, hvem Frelseren hadde skjænket særlige begunstigelser. Peter var en mand i besiddelse av stor energi og skikket til at bli en leder i kirken og i samfundet. Johannes besat en dyp, hengiven natur, hvilket gjorde ham til den kjæreste av Frelserens tre utvalgte venner.

Om Jakob vet vi meget litet. Han synes at ha været en stille, alvorlig, dypttænkende natur. Han præsiderte over menigheten i Jerusalem indtil aaret 44 efter vor tidsregning, da han beseglet sit vidnesbyrd med sit blod — den første i de apostoliske martyrers herlige rækker.

Saadan var de vigtigste ledere paa Det Nye Testamentes tid. Deres livs store begivenheter er stadfæstet baade av jødiske og hedenske skribenter, og indrømmes

at være sandhet av de mest fremragende moderne vantroende som Volney, Straus og Renan. Kristendommens fremkomst fandt ikke sted i et skjult hjørne av verden. Tvertimot tiltrak den sig fra først av de godes, de lærdes og vises opmerksomhet og vakte de ondes motstand, endskjønt de var mægtige konger og fyrster paa jorden. Trods alt dette har den dog, baade i fordums dager og i nutiden, fundet vei til de ædle av hjertet ved simpelheten, storheten og harmonien i dens sandheter.

Vi maa derfor anta Det Nye Testamente som et hele. Vi kan ikke anta ens skrifter, og si, at de er sande, og forkaste en andens skrifter, som bærer den samme lærdom og si, at de er falske. Heller ikke kan vi anta evangeliet, og forkaste epistlene, ti der findes ikke en lærdom av evangeliet, som ikke er lært i den første av dem, den, der blev skrevet av Mathæus.

Den, som vil skrive falske eftergjørelser, maa være vel bekjendt med navne, datoer og steder, ellers vil han motsi velkjendte fakta og gjøre sit bedrageri til latter for verden. Mænd, som skriver usandheter skriver ikke som følger:

«Men i keiser Tiberius' femtende regjeringsaar, der Pontius Pilatus var landshøvding i Judæa, og Herodes var fjerdingsfyrste i Galilæa, men hans broder var fjerdingsfyrste i Ituræa og Trachonitis land, og Lysanias fjerdingsfyrste i Abilene; der Annas og Kaiphas var yppersteprester, kom Guds ord til Johannes, Zakarias' søn, i ørkenen.»

Her er en række historiske, geografiske, politiske og familiære henvisninger, hvis sandhet kan prøves ved samtidige verdslige skribenters beretninger. Vantroende har fuldstændig feilet i deres forsøk paa at motbevise en av Det Nye Testamentes hundreder av saadanne beretninger.

Imellem de forskjellige historiske beviser for den oprindelige kristendom synes ingen mere autentisk eller i besiddelse av dypere interesse end de, der staar i forbindelse med det gamle Roms katakomber. Disse var underjordiske kamre eller utgravninger som var dannet i bløte sandklipper som laa under høiene, hvorpaa Rom fordum

stod. Til disse skumle gravhvælvinger tyet de kristne i reglen hen for at forrette deres gudstjeneste paa forfølgelsenes tid; i dem blev ogsaa mange av den oprindelige kirkes hellige martyrer begravet. De bestod av lange, snevre gallerier, i almindelighet 8 fot høie og fem fot brede. De snodde og dreiet sig i alle retninger, meget lik mineganger. Gravene blev dannet ved at utnule en del av galleriets klippevæg. Indgangen blev tilmuret og i de fleste tilfælder forsynet med en inskription.

Disse utgravninger blev fra først av dannet ved utbrytninger i de vulkanske sandklipper for at skaffe nødvendige materialer til Roms opbygning. Senere blev utgravningen fortsat for at faa vand til blanding av cement, indtil de tilslut utgjorde et meget stort areal. De er omtalt av romerske skribenter, saasom Horace og Barro, av Cicero og Seutonius. Jerome, omkring midten av det fjerde aarhundre, beskriver dem som de var paa hans tid, og fortæller at han som ungt menneske, da han studerte i Rom, ofte besøkte disse mørke og skumle steder om søndagen for at se apostlenes og martyrenes gravsteder.

Iblandt de mange inskriptioner som Vatikanets museum har fra Katakomberne er ogsaa følgende som staar i forbindelse med Markus Aurelius, eller som han ogsaa kaldes Antonius' regjering ca. 150 aar e. Kr. Oversættelsen lyder omtrent saaledes:

«Aleksander er ikke død, men lever hinsides Stjernene, og hans legeme hviler i denne grav. Han levet under keiser Antonius som, da han saa at stor fordel vilde bli resultatet av hans gjerninger, tilbakebetalte godt med ondt, Ti mens han laa paa sine knæ og var i ferd med at tilbede Gud, blev han ført bort for at henrettes. O, sørgelige tider! som ikke engang i huler avgir os nogen beskyttelse under vore Gudstjeneste og bønner. Hvad kan være mere usselt end et saadant liv og en saadan død naar de ikke kunde begraves med deres venner og slægtninger? Tilsidst straaler de i himmelen. Han har neppe levet, som levet i de kristelige tider.»

Somme tider betegner en seiers krans og laurbær, at den begravede har gjennemgaat seierrik sin kristelige kamps dødskval og strid. Til andre tider betegner de simpleste ord en helligs sidste hvilested. I nogle tilfælde er disse gravskrifter ukorrekt stavet og betegner derved den ringe klasse til hvilken de overlevende hørte.

(Forts.)

Først egteskapet bringer for dagen, hvad der bor i en kvinde.

Til „Morgenstjernen"s abonnenter!

Abonnentene bedes venligst at fornye deres subskribtion ved aarets utgang, og nye mottas med taknemlighet Abonnementsprisen er kr. 6.00 indenlands og $ 1.00 til Amerika pr. aar.

Indbundne aarganger av «Morgenstjernen» (1. aarg.), som egner sig særdeles godt som julegave, kan i slutten av december erholdes paa kontoret, Osterhausgt. 27, Kr.a.

Er Gud din ven, hvad kan da menneskers fiendskap gjøre dig?

Ophører mennesket at tale med himmelen saa begynder helvede at tale med det.

Aldrig er vi fjernere fra Gud, end naar vi er beruset av hovmod.

Prolog.

Oplæst ved søndagsskolekonferansen i Bergen.

Velkommen jeg byder store og smaa.
Paa søndagsskolen jeg liker at gaa,
Og idag naar vi har søndagsskolekonferanse
Jeg føler mig saa festlig stemt,
Og haaber at intet vil bli glemt
Av os smaa som her oppe skal staa.
Jeg har hørt at vi som et folk,
Ikke er meget agtet,
Men saadan var det jo paa Jesus tid.
Kan der komme noget godt fra Nazaret,
Det samme lyder just idag,
Kan der komme noget godt fra Utah stad.
Os som et samfund folk ikke tror, at
Vi lærer noget om Guds ord,
Men jeg kan fortælle, hver søndag forvist
Vi læser i den hellige skrift,
Og lærer saa meget godt
Om hvordan vi smaa fremad skal gaa.
At vi vore bønner maa holde,
Og være snild mot far og mor
Og likeledes mot søster og bror
Og altid lyde Frelserens ord.
Liten jeg er, men forstand har jeg faat
At kjende forskjel paa ondt og paa godt,
Saa ingen skal komme til mig og fortælle,
Gaa ikke paa søndagsskolen hos
De Sidste Dages Hellige.
Ung jeg er, men klart jeg ser,
Vi sandheten har
Som gjør os alle meget glad.
Maa Gud velsigne store og smaa,
At vi det store maal kan naa:
Solens glans at faa.

Clara Hjørnevik.

INDHOLD:

Jordens skabelse 337
Isolation 340
Høstkonf. i Bergen 1922 . . 342
Filosofien av evangeliet . . 346
Til «Morgenstjernen»s abonnenter 351
Prolog, oplæst ved søndagsskolekonf. i Bergen. . . 352

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.